

מה:

עין משפט
גד מצוה

ז. א מ"י פ"ח מהל' תרומות
 הלכות:
 ז. ב מ"י פ"ח מהל' תרומות
 הלכות: מה ענין מה ולאין
 ואי משמע הלכות (פי' ד' ע"י)
 ג. ופי' ד' ע"י ד'
 ז. ב ד' מ"י פ"ח מהל'
 תרומות הלכות:

מוסף רש"י

ובא בסוף התוספת

תום' ר"י הזקן

[illegible]

בפירוש אפר' טר לא סבירא ליה דאח' דשמואל. דקאמר ל
חשישין שמה נתרגמה ל' לראשון ופירש בקונטרס דהיינו
רבינא דלא סבר לדשמואל ואפי' דקאמר רבינא אפי' למ"ד דחשישין
שמה נתרגמה אלא לאו משום דרבי הכי אלף לרשום דמילתא נקטיה
ופסק ר' אלפס ובשאלמות 4 דק"ר
אחא' דהילכתא כרבינא דהוא בתראם
וסוף היראה (היה) ורבה בר שמי
נתרגמה אלא כותיה ולא חשישין שמה
ומגלה האל דלא צריך לא גט ולא
מילון ואפי' שידכו ואפי' דמתמה
נתרגמה לעיל (דף מה) ואפי' שדיכו
אחא' איכא דלמך אינו סוכר כן
ואפי' אין דלמך לתקון ולפרש מה
דפסי' ר"י (עליל) אפילו מילון אינה
ליריה דוקא היכא דלא שדיכו איכא
למירר כמו שפי' בקונטרס ומיירי
ואפי' שדיכו ואפי' משום דמתמה נתרגמה
דלמרי ואלין איח ליה סברא אחרת
ומסתמא וזו היא דאפילו שדיכו אינה
למירר מילון שפיר כמו כן קאמר
רבינא ועוד פסק בשאלמות דר' ר
אחא' בקטנה שהלך אינה למדינת
הים שהיא יכולה להקדש מדעין
בדין יתומה דלין לה אז דקטנו רבנן
הקדשן משום הפקדון (הפקדון) וזו שפיר אינה
למדי' הרי היא כיתומה משום הפקד
היה' מנחם מיוני' אינו מזהר בדבר
ומעשה איזע בנחש שהלך לארץ
דחוקק וזו נה קטנה והקדשה בה
ואחרי' ה"ר מנחם מיוני' לקיימה
ואמר חשישין שמה יקדשה אינה
לאי' אחר במקום שהוא ונמלא כל
הא' עיניה בנאקסא אש' אש ושלח
ולו רבינו מס לדברין' לא מה מח
במדי' היא תאסר לכל אדם לעולם
שמה יקדשה אינה במדינת הים
אפי' אינו יודעין למי והשיב רבינו
מנחם דלמא לא חשישין שמה יקדש
ואחרי' שמה קדש לא אמרינן דכי
איהו בוגא אחר פירק כל הבט (ויניין
דכח) לשמה מח לא חשישין לשמה
מיות מחא' הוא וקי"ל כרבי יוסי
דפליג עליה דר"מ דלמך חשישין
שמה ימות דר"מ ור' יוסי הלכה
כר' יוסי' ועל זה אמר ר"מ דהשתא
למית להכי אי כשהיא קטנה מותרת
לדין דלמך חשישין שמה קדש איכ
היא מותרת לעולם דכל שעה ושעה
ש' לנו לומר דעריין לא קדש ואפי'
חשישין שמה יקדש והאילו וכל שעה יש
לומר דעריין לא קדש מותרת היא
אלו ולא דמי לשמה ימות דהס
מיירי שאסר את אשתו בתרומה כשהגט חל שעה אחת לפני מיתתה
ואיכא למימר דמיד מיתא חלה הכל לזניה אסורה עד שיחולק הקדש
דפי' דלמך ר"מ מותרת בגדלות שפירש בגדלות קדושין
הקמיה דרבנן ואמר שפיר עבדת אמה דנישואין תקינו לקטנה אש איח
ולמי דגלה גללי נישואין בהדה ולמי אחי אז לא צריך לקדשה אש איח
לדורייטא שפיר מן התורה ארוסה אכולת בתרומה אלף זרה רבינא קא
נמורה דכנסת לחופה דכוחא מייחד לה' ומנדק בדיק לה' אפי' ה' עינדה
נמורה שהאב יכול למחות לא פלוג רבין דין וזו ללא נכנסה לחופה
ואפי' דאם היה ביה בר אף ר"מ פסק הילכתא כר' שפיר ר' אפי' היה
לחשישין שמה איכ' ורבה אבל מכאן ואילך פסקין כבתראי לפי שדקדקו
להלך דרכ אפי' משה' לא חור בו אלף חומרא עגלמא שהחמיר אנשיי
בזמנא בעשרה בר אפי' אמר אחד וזו בעשרה הוה עינדה וזו
בכפ"צ במגילה דף י"ז דלמך ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן הקו
אלף בצבור מפני כבוד צבור אבל צבור אינו אלף מלמא מזה
אין סמונה בחוקת טריה. ואפי' הוא מוחזק צדיק מלא עולה
ואפי' דשי' לה ר' אלפול בתרומה היינו משום דתו

האיש מקדש פרק שני קידושין

יש לו האב שלם מדעו לא אמרין
ליה דעב למיבב טון דרש אכל גברא
וי לקשע לו אהש שלם בשלימותו:
אצוי וגילה לו דעמו שהוא חפץ בן
דעמו ונעשה לו שלם מהלו וזכין
אדם שלם בפניו: מר. רבינא:
ימיו. שמעמי ממנו ללא סבר
לדבר ושוטאל (דלין) ומושיב
מחל תורה אלא ורבי' ושלמה עשו
בן שלם אלא' שמעני ודקאמר
פילו למד' כו' לרווחא דמילתא כי
יכיל לקבליה מיניה קאמר הכי:
גישא. אגודה קטנה שלם לעת
הוי: הוי: אידי ולידי. חבדא
וייניה הו' בזין: הו' אמר לקריבי.
היה שאלים אמר לתת חבדא
עשה לקרבו ואשתו אמרה שמו
לקרבו: כפשי. ויברכיה ויהודה
לתתה לקרבו ועשו סעודה
ויבית חמיו ויזמנו את קרוביה:
אינרא. בעליה וקדשה. סבחר
דליין לא קבל האב קרוביה מקרבו
לא יעשו עולה. ולא
ישקין בזה שמה תורה האב דלא
דבר ביה מדבריה: רבא אמר.
עמא אחרניה דרובי לא בת תורה
לערה הוי אלא בתנא לעשות
עודה אינו מספיקה: דלא ערב.
שעות סעודה. לאבי מתיין לאורי
חו לא דבר ולי חיישין לשמו
תורה: אכולת בתרומה. אס כפן
ואו זה ואש' שלם איה חופה וז
עית האב ואמרי רבנן (מסיות דף
) אין האשה אכולת בתרומה עד
תכנס לתורה: וזאב וזאב וקדושה
חופה הוי חופה נמי ניחא ליה עד
תשמע שיבא וימחה: ומורה רב.
ע' דגבי תרומה ומוחקין לא
חוקה שנתתה תורה הסם הוי ליה
זאב וזאב אכולת כללית באורייתא
אחרסה אכולת בתרומה דבר תורה
כל לעין ידושה דבעין שאר' ו
ידושה דלינו אלא כחרוס' ואס מזה
הו' ידושה דכיון דמסקת לא את
תורה בתוסה לא וזאב אוקומנא
מונא בחוקת מריה: ונשפא שלם
יע' לא ידועו: ומה הסם
קדושה דאורייתא. שנתקדשה לדעת:
נרוא

וכעשן לעינים השתא
מכלה הכא לא כל שכן
נראין

[illegible][illegible]

שואין והוא לא כתב לה אלא
[שם] [תירומות שם]. ואביה באן.

ה' אנה עומדת בחזקתה של זה כדי שנאמר כן.
ה' מיד, רש"ב"ל. 1. מאחר שהוא ז"ל אותה תמיד מיע
כתובות נז. 1. ונראה ל' דלאו ראייה מההיא דמג
ה' ביחוד לה' מדברי רב אלם מדברי ר' יוחנן.
פי' שיעור לה' אין שטמא לה, חוס' הרא"ש.

בנשואין הכל של בעל. אנו רוצה אין כאן
חיי האב (לומר) דרביה דר' ירמיה הוה וכן פסק ד'
ייתא. דהא ונקטתיה לרע אביה.

והוא ארכאולוג מלימוד דמיון ימות נח
והוא שקדש אביה שם כל שנה
וענה להיות לכבוד הכהנים
והוא לאז מקדש קדושים מן המ
ונמצא זה אספער. נראה
למר חלקו של שיר הכה לא ש
למר חלקו חמשים בין ארסות לא
כלל: הורה עובדא וזה הדר והחל
תלמודו ובכל מקום שזה הדר והחל
יקו וזה מן האספער להעמיד
כמו שמצאנו ב"ק למדינה וזה
הוא שם לזה דבר אפי' ואפי'
בא במדינה הכהונה בין הכהנים
ממע לפימם קורין אותה גימור
היו בחזקתו אלא בחזקת יורש
המורה ארסות בת ישראל

נמצא עדיין לא קירש כיון שהיא כרושה
שעה אחת קודם למיתת אסורה לאכול בת
שלא תפסיד מונומיה לחלוק לקרוביה. ו
אנ נמי יש לן למיתתו והא דקרייל דמ
וא יורשה דבזכותו הם, ועוד שאם אביה
נשואין. והלכתא כרב הגאון (שנעשית כיתומה
א קשיא עם מיתתה דלית, דאיתא דקושין
ו.

בניה. ולא ידברו כבוד. וזה הוזהר לדבריהם והלכתא (כרבתא) (כרבתא) ואם לא טרח שיש להא דרב ושמואל וכל הגאונים ז"ל בלתי. כל זמן שהיא נעדרה או קטנה אבל ה. וחש לה. בקטנה שנשאת שלא לדעת רב. והר"ף והר"ם מספר כרב אפי' דהא וכפי מלוג שלה אלא מאתים שבתה לא יאמינו ושיחא איתא ליה. והיה דעתו נוחה מן איתאנו ושיחא איתא ליה. והיה דעתו נוחה מן איתאנו ושיחא איתא ליה. והיה דעתו נוחה מן איתאנו ושיחא איתא ליה.

דושיק'סן פלוגי קרובי ונצמא שנתקדשה עד לעת
הה, והם הכינו הסעודה ממנו קרוב שלה. ומסתבר
זו הוואלה והיה דעתו להביאם לקרובו. ר"ח ז"ל
לא חששו לדבר ושמאלו וספקו כרבינו. אינא אלא
אביה לא יכול למחות. ואעפ"י שנשא כשריה קטנ
עד שתבגר. ר"ח פסק כרוב מרלא אשכחן דרדרי ביה
ח' [תש"ן] אינו ורשעה. הבצל לא מנוגיחא ולא ממ
עצמו מכריז אינו מדר ומתעסק כלל בשואלין.
כשקדשה ונשאת. מחזיק מלשינים מנאין.

שומר לבתו בתשאי צא וקבלה
שתנשא לקרוב שלה. אין אדם ש
בסעודה חיישין שנתקדשה לדעת
היה זה הדין [אישות פיג היגין]
אחרי שבגרה אוכלת שהיה אם יבא
אביה ולא התירה לאכול בתרומה
כי נזופה חייש לה, בתרומות פיג
מתמה הנשואין. כאן, בעיר ומראה